

вора съ човѣка, който ще дойде, а за напредъ ще се отнасяте до Горова . . .”

„Най-после, вършете я, братко, вършете я мъжки, защото трѣбва да предвидите, че колкото по неподготвени останете, толкова повече жертви ще станятъ. Отивайте за разглеждане сами хората си, снабдявайте ги съ потрѣбнитѣ и пр. и пр., защото времето е кжсо.

Поздравъ Уста Гергия.

Жива вече раздѣла, Кръстникъ, Богъ да ни е на помощъ. *Добро виждане въ Майка Планина.* Твой кумъ И. Д.

Н. В. Цалуни Христо по устицата за мене и му кажи, че ми вече домилѣ за него — нито ми пише, нито пъкъ азъ вече. И на дода Еленка (хазайката му) много здраве и на всичкитѣ.

Последното писмо на Илариона до близкитѣ му въ Русе е отъ Зимничъ отъ 13. мартъ 1876 г. То е пакъ до „Кръстника“ (Г. Петковичъ). Ценно е като характеристика на идеитѣ на Илариона и на плановетѣ на революционеритѣ, затова го привеждаме изцѣло:

„Кръснице,

Ако дрехитѣ ми (чернитѣ) не сж продадени, прати ги въ Гюргево на Иванча Захралията.

Момчетата ви съ паритѣ, ако си отишли, да са завърнѣтъ, и нѣмате срѣдства да снабдите вашето окръжие съ дълги (пушки), то понеже времето остава кратко, ще се ограничите за следуюшитѣ работи, които, поне, точно и непремѣнно трѣбва да се извършатъ:

1. На опредѣления день и часъ Русчукътъ, Шуменътъ и Разградъ, па ако може и Варна трѣбва да пламнатъ страшно.

2. Телеграфическитѣ жици вредъ да се опропжстятъ.

3. Много е важно линията да са съсипе на много мѣста, за да не може са направи нито за единъ месецъ.

4. Тия работи, дето ще свършатъ хората и още, ако има, ще съставижатъ една чета, отъ която и ти и Уста Герги, вървамъ ще правите честьъ, която да бжде въ състояние, т. е. да има сила, щото прѣзъ дѣто мине да